

ב"ל (נצרת) 23385-12-11 - דאוד יוסף נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (נצרת) 23385-12-11 - דאוד יוסף נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה נצרת
ב"ל (נצרת) 23385-12-11

דאוד יוסף

נגד

המוסד לביטוח לאומי

בית הדין האזורי לעבודה בנצרת

[11.01.2013]

כב' הנשיאה ורד שפר

נציג ציבור (עובדים) מר אברהם אלמליח

נציגת ציבור (מעבידים) גב' אהובה ליפמן

פסק דין

1. ביום 04.06.11 לקה התובע באוטם שריר הלב (להלן: "האוטם").

לטענתו, האוטם נבע מאירוע חריג בעבודתו שאירע ביום 03.06.11 (להלן: "האירוע").

התובע פנה לנתבע וביקש להכיר באוטם כתאונת עבודה ולשלם לו דמי פגיעה.

תביעתו נדחתה, מהנימוק לפיו לא הוכח קיום אירוע תאונתי תוך כדי ועקב עבודתו, וכן משום שלגישת הנתבע האוטם

נבע ממחלה טבעית.

מכאן התביעה שבפנינו.

2. התובע הגיש תצהירי עדות ראשית מטעמו, ובדין שהתקיים בפנינו ויתר הנתבע על חקירת התובע, ושני הצדדים

סיכמו את טענותיהם.

דין והכרעה

3. סעיף 79 לחוק הביטוח הלאומי {נוסח משולב}, התשנ"ה - 1995, הדין בפגיעות בעבודה מגדיר תאונת עבודה כך:

"תאונה שאירעה תוך כדי עבודתו ועקב עבודתו או מטעמו, ובעובד עצמאי - תוך כדי עיסוקו במשלח ידו

ועקב עיסוקו במשלח ידו".

על פי ההלכה, על מנת שאוטם שריר הלב יוכר כתאונת עבודה על המבוטח להוכיח קרות אירוע חריג בחיי עבודתו

בסמוך לפני קרות האוטם. לשם כך, על המבוטח להוכיח התרחשותו של מאורע אובייקטיבי בעבודתו, אשר היה בגדר

אירוע חריג לגביו, באופן סובייקטיבי.

אירוע חריג יכול למצוא את ביטויו בדחק נפשי בלתי רגיל או במאמץ גופני יוצא דופן (עב"ל 502/09 משה סידה -

המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 21.10.10).

כאמור, בחינת חריגותו של האירוע נעשית על בסיס סובייקטיבי, אך עם זאת נפסק כי הבחינה הסובייקטיבית כשלעצמה מצריכה ראיות אובייקטיביות, ואין די בעצם אמירה של המבוטח כדי להוכיח קיומו של אירוע חריג [ראו עב"ל 415/09 חיים שלי - המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 05.09.10; עב"ל 45023-09-11 שאל בירן - המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 04.12.12].

כמו כן, בהוכחת אירוע של תאונה בעבודה יש לייחס משקל רב לרישומים הרפואיים הסמוכים ביותר למועד האירוע, וזאת בהתבסס על ההנחה שבסמוך לקרות האירוע ימסור הנפגע את העובדות הנכונות על-מנת לזכות בטיפול הנכון (עב"ל 614/08 יהודה מרקוביץ - המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 13.07.09).

4. אין חולק כי התובע לקה באוטם שריר הלב ויתכן שסימני האוטם הופיעו במהלך עבודתו. ברם, כפי שהובהר לעיל, על פי הפסיקה נדרשת הצבעה על אירוע חריג, ועל התובע להביא "ראשית ראיה" המצביעה על הקשר בין האוטם שהתרחש לבין העבודה, אך אם יהיה זה אירוע חריג במובן הסובייקטיבי.

5. בהתאם לראיות שהוצגו בפניו, הודעת התובע שנמסרה לחוקר המל"ל, והחומר הרפואי, סבורים אנו שהתובע לא הוכיח, ולו בראשית ראיה, קיומו של אירוע חריג בעבודה כנטען מצידו.

התובע מסר הודעה לחוקר המל"ל ביום 26.09.11, עוד בטרם הוחלט לדחות תביעתו.

בין יתר הדברים שנרשמו מפיו של התובע, באותה הודעה, ניתן למצוא את הדברים הבאים -

"ש. מה קרה לך?

ת. זה היה בזמן עבודה בתאריך 4/6/2011 יום שבת בשעה 13:00 התחלתי משמרת בוקר כרגיל הכל היה בסדר ואז בשעה 13:00 בערך קמתי לעשות את הסיור ופתאום בלי הודעה הרגשתי כאבים בחזה ולחץ והזעה וסחרחורת..." בהמשך נשאל התובע באם ביצע עבודה קשה ומאומצת יותר מהרגיל בשבוע שקדם לאירוע:

"ש. בשבוע שלפני האירוע לב איך עבדת?

ת. כרגיל באותו המקום אותה עבודה.

ש. בשבוע שלפני האירוע עבדת כרגיל או שביצעת עבודה קשה יותר מהרגיל ומאומצת מהרגיל?

ת. רגיל שמירה הכל היה בשגרה".

יש להוסיף כי הן באנמנזה שנגבתה מהתובע בסמוך לאירוע והן בתעודה הרפואית הראשונה לנפגע בעבודה - לא ניתן למצוא כל אזכור של אירוע חריג בשגרת עבודתו של התובע שכביכול אירע ביום 03.06.11 ו/או במועד כלשהו עובר לאירוע הלבבי מיום 04.06.11 - האוטם בו לקה.

6. לצורך הדיון בתביעתו בפני בית הדין, הגיש התובע כאמור תצהיר עדות ראשית.

בתצהירו נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים -

"הנני מצהיר כי בתאריך 3.6.11, יום לפני פגיעתי עבדתי משמרת לילה, משמרת שנפלה בערב שבת וכמנהג כל עובדי השמירה עפ"י המוסכם עם המעביד ועם בעל הבית, עובדי השמירה עוזרים בפניו הזבל לאחר סיום ארוחת ערב שבת, וכך עשיתי באותו לילה.

הנני מצהיר כי פינוי הפסולת כרוך בנשיאת שקים כבדים למרחק וכי פעולה כגון דא מתישה ומעייפת, וכי נאלצתי לעשותה מתוך חובתי הטבעה בהסכמות הקיימות בין המעביד ומקום העבודה.

הנני מצייין כי כבר מיום 3.6.11 חשתי בקוצר נשימה ועייפות אך נאלצתי להגיג למחרת לעבודה הואיל וסידור העבודה היה קבוע מראש ולא רציתי לגרום לשיבוש תוכנית המשמרת ובשאיפה שהעייפות תחלוף".

מהאמור לעיל, הרי שגם בהינתן העובדות כפי שהצהיר עליהן, התובע לא הצביע על כל אירוע חריג במסגרת העבודה. אומנם התובע מתאר את פעולת פינוי הפסולת כ"מתישה ומעייפת", אולם לא ניתן לומר כי אותה עבודה הייתה חריגה בנסיבות כפי שתוארו, שכן בהתאם לתצהיר התובע הרי שפעולה זו התבצעה תדיר בערבי שבת "וכמנהג כל עובדי השמירה עפ"י המוסכם עם המעביד", וביניהם התובע בעצמו.

גם בפני בית הדין, חזר התובע על כך שנהג במסגרת עבודתו לפנות שקי זבל בכל משמרת של יום שבת.

7. אשר על כן, ומשקבענו שלא הוכח האירוע הנטען ע"י התובע - אנו דוחים את התביעה שבפנינו.

בהתחשב בעובדה שמדובר בתובענה למימוש זכויות מתחום הביטחון הסוציאלי - לא יינתן צו להוצאות.

8. במידה ומי מהצדדים יבקש לערער על פסק דין זה עליו להגיש ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים וזאת בתוך 30 יום מיום קבלת עותק פסק הדין.

ניתן היום, כ"ט טבת תשע"ג, 11 ינואר 2013, בהעדר הצדדים וישלח אליהם.